

URZĄD PATENTOWY

F420 1/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 22040.

Kl. 72 i, 3/09.

Léon Emile Remondy
(Paryż, Francja).

Zapalnik do pocisków artyleryjskich lub lotniczych.

Patent dodatkowy do patentu Nr 17107.

Zgłoszono 23 sierpnia 1934 r.

Udzielono 26 sierpnia 1935 r.

Pierwszeństwo: 31 lipca 1934 r. (Francja).

Najdłuższy czas trwania patentu do 7 października 1947 r.

W patencie Nr 17107 opisano zapalnik do pocisków artyleryjskich i lotniczych, posiadający zespół ruchomy, zawierający iglicę i spłonkę, w którym iglica (część składowa przednia) stanowi całość z osłoną tego zespołu, podczas gdy spłonka (część składowa tylna) jest od tej osłony niezależna. Osłona, zaopatrzona w odpowiednie otwory, w chwili działania zapalnika przesuwana się po skrzydełkach krążka, służącego w stanie spoczynku za oparcie dla spłonki i przeszkadzającego wszelkiemu przesunięciu się tej ostatniej do przodu.

W zapalniku według patentu Nr 17107 zespół ruchomy jest oparty o łuseczkę, połączoną z kadłubem zapalnika np. zapomocą zawleczeni lub zawlecze. Przy uderzeniu pocisku o przeszkodę ruchomy zespół naciska na łuseczkę i zrywa zawleczkę, wskutek czego osłona zespołu wraz z iglicą przesuwa się wstecz i zbija spłonkę.

Niniejszy wynalazek dotyczy rozmaitych postaci wykonania oporka, o który opiera się zespół ruchomy zapalnika według patentu Nr 17107.

Zapalnik według niniejszego wynalazku różni się od zapalnika według patentu

Nr 17107 tylko budową dodatkowego oporka i narządu lub narządów, łączących go w stanie spoczynku z kadłubem zapalnika. Ogólna zasada wynalazku pozostaje ta sama, to jest zapalnik zawsze posiada dodatkowy oporek pomocniczy, na którym spoczywa zespół ruchomy albo spłonka, powstrzymywana przez narząd w rodzaju sprężystego krążka ze skrzydełkami od wszelkiego ruchu ku przodowi. W chwili strzału spłonka napotyka zawsze na opór przeciwko wszelkiemu niewczesnemu cofnięciu się nie tylko dna osłony zespołu, lecz jeszcze wspomnianego oporka dodatkowego oraz narządów, służących do przymocowania go do kadłuba zapalnika. Tak samo, jak w zapalniku według patentu Nr 17107, nie potrzeba osłonie zespołu ruchomego nadawać takiej odporności, aby osłona ta była w stanie sama jedna powstrzymać spłonkę, to też z tego powodu zespół ten może być zrobiony znacznie lżejszym.

Na rysunku dla przykładu przedstawiono zapalnik według wynalazku.

Fig. 1 przedstawia przekrój górnej części kadłuba zapalnika. Literą a oznaczono kadłub zapalnika, w którym jest osadzony zespół ruchomy, składający się z osłony b o rozszerzonym końcu przednim; koniec ten jest zaciśnięty na rozszerzonej głowicy c' iglicy $c - c'$. W podłużnych ściankach tej powłoki są wykonane okienka b' . Osadzona w osłonie b spłonka f opiera się dnem o dno powłoki, przednią zaś częścią o krążek ze skrzydełkami h , wskutek czego w stanie spoczynku jest unieruchomiona pomiędzy temi dwoma oporkami.

W przedstawionym przykładzie tylny oporek pomocniczy dla spłonki stanowi łuseczka e , której dno posiada otwór e' . Narządy, unieruchamiające łuseczkę w kadłubie zapalnika, stanowią z nią jedną całość i mogą się składać z szeregu łapek albo skrzydełek g , zaciśniętych pomiędzy częścią a kadłuba zapalnika i występem a^3

części a^2 . Ma się rozumieć, że część a^2 kadłuba zapalnika służy jednocześnie do unieruchomienia krążka ze skrzydełkami $h - h'$. Krążek ze skrzydełkami $h - h'$ może być wykonany dokładnie tak, jak to jest podane w patencie Nr 17107.

W celu zwiększenia czułości zapalnika można, ma się rozumieć, osłabić linje połączenia g' pomiędzy łapkami g i kadłubem e łuseczki.

Takie wykonanie narządów, unieruchamiających łuseczkę, ułatwia montaż zapalnika, przyczem unika się wiercenia otworów o bardzo małej średnicy oraz zakładania i umocowywania w tych otworach zawleczek.

W przykładzie według fig. 3 łuseczka e , stanowiąca oporek pomocniczy dla spłonki, opiera się brzegiem na krążku g , zaopatrzonym w otwór g^1 i unieruchomionym pomiędzy dwiema częściami a i a^2 kadłuba zapalnika.

Krążek g (fig. 4) w miejscu, w którym opiera się on łuseczka e , może być zaopatrzony w otwory g^2 , wskutek czego łuseczka spoczywa tylko na dwóch lub kilku wąskich paskach g^3 , co znacznie ułatwia ścięcie narządu zatrzymującego.

Fig. 5 przedstawia postać wykonania, w której łuseczka e , stanowiąca oporek, jest odwrócona i tworzy dla zespołu rodzaj miseczki, przyczem narząd, unieruchamiający łuseczkę, wykonany jako jedna z nim całość, może stanowić albo ciągły kołnierz albo łapki g , podobne do łapek według fig. 2.

Można, ma się rozumieć, nadać łuseczce najmniejszą wytrzymałość w miejscu połączenia łapek lub dna z jej kadłubem.

We wszystkich tych przykładach łuseczka może mieć zmienną wysokość.

Fig. 6 przedstawia w przekroju zapalnik, w którym za dodatkowy oporek służy krążek, podobny do przedstawionego na fig. 4. Krążek ten jest przytrzymywany

zębami a^3 , wykonanemi na części a kadłuba zapalnika i przechodzącemi przez otwory, wycięte w tym krążku, przyczem zęby te jednocześnie stanowią prowadnice dolnego końca osłony ruchomego zespołu.

Chociaż pomocniczy narząd podtrzymujący wraz ze swemi urządzeniami unieruchamiającemi najlepiej jest wykonać ze stopu lekkiego, można go jednak wykonać z dowolnego materiału zapomocą odlewu, wytłaczania, wycinania i t. d. Nie jest konieczne, aby użyty materiał był jednorodny, ponieważ łuseczka lub krążek, stanowiące dodatkowy oporek, mogą być wykonane z położonych jeden na drugim arkuszy.

Zastrzeżenie patentowe.

Zapalnik do pocisków artyleryjskich lub lotniczych według patentu Nr. 17107, w którym zespół ruchomy opiera się o łuseczkę, znamienny tem, że łuseczka ta, osadzona dnem do góry lub wdół, jest unieruchomiona w kadłubie zapalnika zapomocą kołnierza lub łapek, stanowiących z nią jedną całość, lub że za oporek dla zespołu ruchomego służy krążek zaopatrzony w łapki lub w kołnierz.

L é o n E m i l e R e m o n d y.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

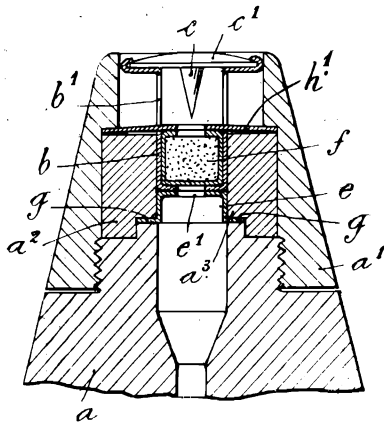

Fig. 3.

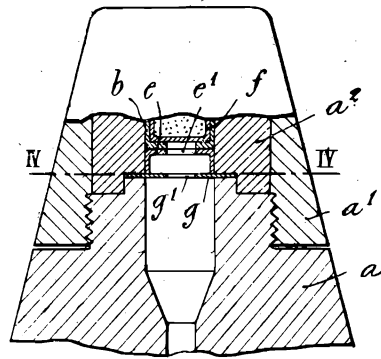

Fig. 2.

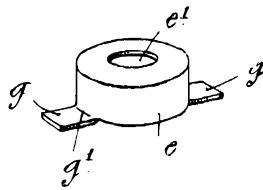

Fig. 4.

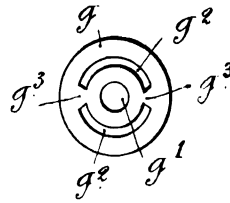

Fig. 5.

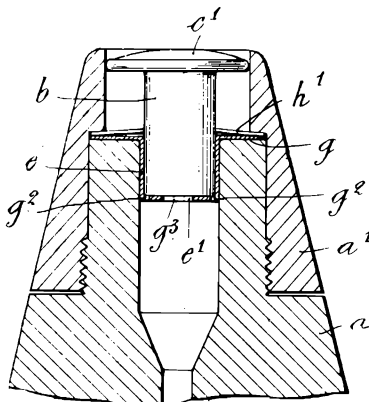

Fig. 6.

